

Arrest

nr. 59 168 van 1 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 28 september 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 8 november 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meerbepaald uit Tibet. U verklaarde van Tibetaanse afkomst te zijn, geboren in het district Nagchu in de gelijknamige prefectuur. In 1997 zou u illegaal naar India zijn gereisd. U zou daar zijn ingetreden in een klooster in Dehra Dun. In eerste instantie verklaarde u in India te hebben verbleven tot 2009, het jaar waarin u naar België reisde en u asiel aanvraagde. Echter, nadien, hebt u andere verklaringen afgelegd. U zou vooreerst in 2004 of 2005 met een lama naar Taiwan zijn gereisd, als diens begeleider. Daartoe had u via die lama een vals Nepalees paspoort verkregen. Nadien zou u in Thailand boeddhistische studies hebben

aangevat, opnieuw gebruik makende van dat vals Nepalees paspoort. Vanuit Thailand zou u met een Chinees visum naar China zijn gereisd. Van daaruit reisde u naar Xining van waaruit u met valse documenten naar Lhasa, Tibet reisde, met behulp van familieleden. Daarna zou u opnieuw met dat Nepalese paspoort naar India zijn gereisd vanuit China. U zou vanuit India naar Europa hebben willen komen. U trachtte via Polen te reizen. Echter de Poolse overheid zond u naar Nepal terug, waar u de laatste jaren voor uw komst naar België zou hebben verbleven. Uiteindelijk reisde u, met een smokkelaar die een visum in uw vals Nepalees paspoort regelde, vanuit India via Italië naar België waar u op 28 september 2009 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie neer van de "hukou" van uw familie (familieregistratie), een kopie van de eerste pagina van uw valse Nepalese paspoort, foto's, twee attesten van uw klooster en school en een "green book".

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) moet vaststellen dat uw verklaringen en documenten dermate tegenstrijdig en incoherent zijn, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van bepaalde essentiële elementen in uw asielaanvraag als zijnde uw identiteit, uw asielrelaas en uw verblijfplaatsen in de laatste jaren vóór uw komst naar België, daarmee samenhangende de eventuele verblijfsstatus(sen) in die landen.

Ten eerste kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat u ten aanzien van de asielinstanties bepaalde belangrijke informatie trachtte achter te houden, zowel bij het indienen van uw asielaanvraag als bij een eerste gehoor door het CGVS. U verklaarde dat u sinds 1997 tot 2009 steeds in India verbleef en er als monnik in een klooster in Dehra Dun woonde. U zou er niet over enig verblijfsdocument hebben beschikt. Echter, na confrontatie door het CGVS met informatie die u zelf op het internet zette via de website hi5 (zie uitprints, daterende van 11 oktober 2010, in de blauwe map), legde u andere verklaringen af (zie gehoorverslag CGVS p.15). Het is daarbij opvallend dat u zelfs dan nog af en toe uw verklaringen wijzigde en dat u bepaalde informatie nog steeds trachtte achter te houden voor het CGVS.

Zo werd u geconfronteerd met de tegenstrijdige chronologie betreffende de foto's van uzelf in Lhasa zoals die op het internet staan en uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS p.15). Daarop gaf u aan dat u met een Nepalees paspoort terugkeerde naar Tibet in plaats van illegaal en zonder documenten, maar verder zou u niets gelogen hebben. Echter, slechts enkele vragen later gaf u zelf aan dat u in 2007 in Thailand was geweest en dat u dit verborgen wilde houden voor de asielinstanties (zie gehoorverslag CGVS p.16). U verklaarde dat men via het IBC ("International Boeddhist College") een vals Nepalees paspoort liet maken om zo naar Thailand te kunnen reizen. Echter opnieuw enkele vragen nadien, verklaarde u dat u het paspoort reeds in 2004 gebruikte om er mee naar Taiwan te reizen (zie gehoorverslag CGVS p.17). U gaf dan ook pas aan dat u niet vanuit India via Nepal naar Tibet terugkeerde, maar dat u vanuit Thailand naar Tibet reisde. Dat u blijvend uw verklaringen wijzigde en zelf aangaf dat u verschillende zaken voor de asielinstanties verborgen wilde houden, ondermijnt de oprechtheid van uw asielaanvraag en uw algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze. Men kan immers redelijkerwijs verwachten dat u bij het indienen van een asielaanvraag van bij aanvang van de asielprocedure, spontaan en waarheidsgetrouw, een zo volledig mogelijke getuigenis aflegt omtrent de elementaire gegevens van uw asielaanvraag.

Ten tweede moet het CGVS vaststellen dat u documenten neerlegde die inhoudelijk niet overeenstemmen met uw uiteindelijke verklaringen waardoor opnieuw de geloofwaardigheid van zowel uw documenten als uw verklaringen wordt ondermijnd. U legde twee attesten voor aangaande uw verblijf in Dehra Dun, afkomstig van het klooster en het college. Beide documenten vermelden dat u in 2007 het klooster zou hebben verlaten en dat u terugkeerde naar Tibet omwille van de ziekte van uw vader. Echter hebt u ten aanzien van het CGVS uiteindelijk andere verklaringen afgelegd. Het blijkt dat deze documenten gesolliciteerd zijn om het valselijk asielrelaas te staven. U probeerde aldus aanvankelijk de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden. Deze vaststelling ondermijnt ook de geloofwaardigheid van andere door u voorgelegde documenten. Zo zond u het CGVS een kopie toe van uw "hukou" (familieregistratie). Maar op basis van de verschillende geboortedata moet het CGVS vaststellen dat u daar niet tussen staat of dat minstens uw gegevens geboortedatum verkeerd is. Ook gaf u zelf al aan in uw schrijven dat de namen van uw familieleden niet helemaal correct zouden zijn[n]. Al deze opmerkingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw documenten en stellen het CGVS niet in staat om een correct beeld te krijgen van uw ware identiteit.

Ten derde moet het CGVS vaststellen dat uw verklaringen niet gelijklopend zijn aan de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. U verklaarde dat u zelf uw attest van het "Reception Centre" in Dharamsala ophaalde alvorens naar België te reizen (zie gehoorverslag CGVS p.18). Dit is weinig geloofwaardig daar uit de informatie

blijkt dat wanneer een attest persoonlijk wordt afgehaald op dit "Reception Centre" naast een pasfoto en handtekening, ook de vingerafdrukken van de geattesteerde op het document wordt voorzien. Op uw attest staan geen vingerafdrukken zodat het niet geloofwaardig is dat u dit attest zelf zou hebben afgehaald.

Ten vierde kunt u de asielinstanties geen enkel document neerleggen dat uw reis in 2009 naar Europa kan staven. U verklaarde in eerste instantie met een vals Nepalees paspoort te hebben gereisd op naam van Samdup, vanuit India via Frankrijk naar België (zie gehoorverslag CGVS p.5). Uiteindelijk verklaarde u nadien dat u uw valse Nepalese paspoort gebruikte om naar Europa te reizen, u zou dat paspoort nadien hebben verkocht (zie gehoorverslag CGVS p.16, 17, 19 en 20). U verklaarde dat u een kopie had bij uw vriend in India, u zou dat aan het CGVS overmaken. Echter, u hebt na het gehoor slechts een kopie van de eerste pagina aan het CGVS overgemaakt, op 19 oktober 2010. Uit deze kopie kan niet worden opgemaakt welke reizen u in de laatste jaren vóór uw asielaanvraag hebt ondernomen, noch blijkt daaruit hoe u in 2009 effectief naar België reisde. Een ander begin van bewijs kon u niet voorleggen.

Het CGVS kan dan ook niet anders dan besluiten dat u geen zicht geeft op uw ware identiteit, uw ware asielrelaas, uw ware verblijfplaatsen in de laatste jaren vóór uw komst naar België en uw eventuele verblijfstatus aldaar. Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan "van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o. a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout".

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden

land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker beroept zich voorts op de *“Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951”* en stelt *“In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/195”* en stelt *“Niet alleen in Tibet, maar ook in India, Nepal en Thailand is een normaal leven voor verzoeker niet meer mogelijk. Doordat verzoeker Tibet in 1997 op illegale wijze had verlaten om naar India te gaan, zit hij vandaag gekneld tussen twee vuren”*.

3.2. Verzoeker verklaarde dat hij tot de bevolkingsgroep van de Tibetanen behoort en in 1997 van China via Nepal naar India vluchtte. Na het CGVS-verhoor legde verzoeker een onvertaalde ‘green book’, het identiteitsdocument van Tibetaanse vluchtelingen die zich buiten China bevinden, en een fotokopie van een hukou neer. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen originele documenten neerlegt maar enkel fotokopieën die gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker betwist niet dat zijn hukou zijn identiteit niet kan bewijzen, noch weerlegt hij zoals de CGVS terecht opmerkt dat *“op basis van de verschillende geboortedata moet het CGVS vaststellen dat u daar niet tussen staat of dat minstens uw gegeven(s) geboortedatum verkeerd is. Ook gaf u zelf al aan in uw schrijven dat de namen van uw familieleden niet helemaal correct zouden zij[n]”* tenzij op culturele gewoonten te wijzen waarvan niet wordt aangetoond dat de Chinese autoriteiten deze volgen. Verder licht verzoeker evenmin toe waarom het ‘green book’ dat dateert van 1998, stelt dat verzoeker in 1984 werd geboren terwijl hij zelf verklaarde in 1986 te zijn geboren. Deze fotokopieën zijn aldus ook strijdig met verzoekers verklaringen zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verzoeker toont zijn Chinese nationaliteit niet aan.

3.2.1. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de geloofwaardigheid van verzoekers Chinese herkomst verder wordt ondergraven nu hij aanhoudend heeft gelogen over zijn verblijfplaatsen. Verzoeker gaf na confrontatie met de HI5-internetsite (zie administratief dossier) tijdens het CGVS-verhoor toe *“Ik wilde die trip [naar Thailand] van u verborgen houden, nu zal dat niet lukken”* (zie CGVS-verhoor, p. 16) en betwist dus niet langer dat zijn verhaal over het bezoek aan zijn zieke vader in Tibet in 2007 gelogen was alsok zijn verblijf de laatste jaren voor zijn vertrek naar Europa. Verzoeker verontschuldigd zich in het verzoekschrift en stelt *“dat hij werd beïnvloed door mensen met slechte bedoelingen (...) Verzoeker was ook bang dat hij verkeerd begrepen zou worden door het CGVS indien zou blijken dat hij veel gereisd had”* wat onvoldoende is nu van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarenboven is verzoeker verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Dit klemt te meer nu verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen en verzoeker niettegenstaande deze waarschuwing nog bewust gefabriceerde documenten neerlegt en deze met valse verklaringen toelichtte. De twee brieven van het klooster en

college uit Dehra Dun, waar verzoeker school zou hebben gelopen stellen dat verzoeker in 2007 naar Tibet terugkeerde omwille van zijn zieke vader, wat aangezien verzoeker toen in Thailand verbleef niet mogelijk is. Het attest van het Tibetaans Reception centre te Dharamsala beantwoordt niet aan de formele kenmerken (vingerafdrukken) die een dergelijk document volgens de objectieve informatie van de Tibetaanse autoriteiten (zie administratief dossier) moet dragen wanneer verzoeker zoals hij beweert, het attest zelf heeft opgehaald.

3.3. Voorts legt verzoeker een fotokopie van een bladzijde voor uit een, althans volgens verzoeker, vals Nepalees paspoort waarmee hij naar Thailand, China, India en Europa reisde. Verzoeker stelt het stuk te hebben verkocht. Verzoeker gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het algemeen op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Verzoeker toont niet aan waarom hij een fotokopie van een vals stuk zou kunnen maken. Evenmin licht hij zijn incoherente verklaringen toe over het verkrijgen en gebruik van dit paspoort noch waarom de Tibetaans Boeddhistische overheid zich moet overgeven aan illegale praktijken. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij het paspoort via het international Boeddhist College had verkregen voor zijn bezoek aan Thailand, terwijl hij later in het verhoor verklaart het paspoort al te hebben gebruikt voor hij naar Thailand reisde met name om naar Taiwan te gaan.

3.3.1. Uit het geheel van de elementen van het administratief dossier en het verzoekschrift kan niet worden besloten dat verzoekers Nepalese paspoort vals zou zijn. Immers verzoeker reisde zonder enig probleem met dit paspoort naar Thailand, China, India en twee maal naar Europa. Daarbij werd hij naar Nepal gerepatriëerd vanuit Polen en werd hierbij niet verontrust, ook niet gedurende de daaropvolgende jaren voor zijn komst naar België. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet de nationaliteit zou hebben van zijn paspoort, en hij aldus de Nepalese nationaliteit heeft te meer nu hij niet aannemelijk maakt een andere nationaliteit te hebben. De vrees voor vervolging ten opzichte van China zoals geformuleerd door verzoeker, kan dan ook niet gegrond zijn, evenmin kan aan de neergelegde documenten enig geloof worden gehecht.

3.4. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift verder tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het verzoekschrift in tegenstelling tot verzoekers eerdere verklaringen en de neergelegde brieven in het klooster, zonder nadere toelichting beweert school te hebben gelopen in Dharamsala.

3.5. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Uit bovenstaande blijkt dat dit in casu geenszins het geval is. Waar het verzoekschrift stelt "*Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Tibet*", stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zoals het paspoort aangeeft alsook verzoekers verklaringen over zijn vele reizen, van Nepalese herkomst is en hij dit niet weerlegt. De neergelegde foto's kunnen geen afkomst uit Tibet aantonen maar bevestigen dat verzoeker veel reisde. Het loutere verwijt uit het verzoekschrift "*De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit*" wordt niet uitgewerkt, noch gestaafd en kan aldus allerminst overtuigen.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker voert aan dat zijn "*asielrelaas beantwoordt wel degelijk aan artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15/12/1980*", nu "*Bij een eventuele terugkeer naar zijn land vreest verzoeker het slachtoffer te*

zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Chinese autoriteiten”.

4.2. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in China. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn de verklaringen dermate inconsistent dat zijn beweerde nationaliteit van de Chinese Volksrepubliek bedrieglijk voorkomt. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK